

Svoji Ameriku jsem si začal užívat začátkem 80. let minulého století. Konečně jsem ukončil sekundařinu alias galeje na univerzitě v Miami, kde jsem se vyučil pro mě novému a neznámému oboru medicíny – anesteziologii. Říkám galeje, protože jsem v nemocnici trávil každou druhou noc. Když jsem se dostal domů do vypůjčené garsonky, akorát jsem únavou padnul do postele a usnul. Ale skoro hned mě vzbudilo řinčení budíku, abych zase vstal a šel vydělávat do nemocnice.

Takhle to běželo tři roky, takže na nějaké poznávání Floridy opravdu nebyl čas. A protože jsem byl mladý a dychtivý poznat všechno, tak mě to poznamenalo a přemýšlel jsem, kde a s kým bych chtěl jako specialista anesteziolog pracovat. V těch letech nás byl ještě nedostatek, tak jsem si mohl vybírat. Dnes už to tak není, v oboru panuje tvrdá konkurence.

North Miami General Hospital ležel, jak vyplývá z názvu, v severní části města. Mezi zaměstnanci panovala příjemná, skoro rodinná atmosféra, nesrovnatelná s tím blázcem v univerzitní nemocnici. Kolem komplexu stály rodinné domky a parky. Dveře se tehdy ještě ani nemusely na noc zamykat, prostě idylka. Florida

pro mě byla voňavá a růžová, zatímco v Československu ještě vládnul šedý a studený socialismus.

Když už jsem byl zaměstnanec špitálu, kde mě přijali s otevřenou náručí jako ztraceného syna, nějakého developera napadlo, aby v téhle malebné čtvrti postavil první věžák. Vyrostl necelých pět set metrů od mojí nemocnice.

„Jiří, měl bys uvažovat o koupi vlastního bytu, bydlení v nájmu není nic pro tebe,“ radili mi moji noví kolegové. S odstupem vidím, že to bylo asi také ze zjištěných důvodů – báli se, že bych jim mohl utéct jinam. Bát se ale nemuseli.

Bratr, který mě do Ameriky přivedl, se mezi tím s rodinou vrátil do Evropy za prací. Rodiče ale pořád přijížděli z Německa každou zimu na Miami Beach. Bratr jim tam koupil malý byteček, aby se trochu ohřáli. Dělalo jim to moc dobře a milovali tyhle zimní pobyty, ale o tom jsem psal ve svých předchozích knížkách.

Už ani nevím, kdo mi řekl o starším osamělém páru z Čech. Protože jsem společenský a neměl jsem v Miami moc známých, občas jsem je navštěvoval. Dan dřív pracoval jako kožešník v Clevelandu. Musel volit mezi svou hádavou druhou ženou Liou nebo dvěma sestřenicemi, jinou rodinu neměl.

Vzala mu ji válka. Jako Žid utekl před nacisty z Československa do Budapešti, tam si vybalil dokumenty a odejel do Londýna a potom do Ameriky za vzdálenými příbuznými. Jeho manželka a dcera už to nestihly, okupanti je poslali rovnou do plynu.

Když se Dan po skončení války vrátil do Československa, nikoho ze své rodiny už nenašel. Kdosi mu tehdy v nějaké kavárně zcela náhodou představil Liu, která přežila koncentrák. Sotva po třech setkáních se narychlo vzali na pražské redanici a do Ameriky odjeli už jako manželé.

Lia byla tvrdá, jako z žuly. Stala se takovou asi v koncentráku, jinak by těžko přežila. Dana si držela pevně, nikoho k němu nepouštěla a i v jejich obchodě v Clevelandu byla jedinou zaměstnankyní. Zákazníci ji ale milovali a tak Dan nad tou její tvrdostí přivíral oči. Vystačili si spolu, i když zůstali úplně sami.

Na důchod se Dan s Liou jako tolik amerických penzistů odstěhovali na Floridu. Nikoho tam neměli a tak jsem jako slušně vychovaný člověk za nimi občas zašel. Danovi už bylo přes osmdesát, když jsme se poznali, vypadal ale mnohem starší, moc špatně chodil. Mermomocí mi chtěl pomoci s koupí mé první nemovitosti,

aby se mi nějak odvděčil. Tak mě seznámil s reálním makléřem Jimem.

Jim měl kancelář v tom novém věžáku hned vedle vrátnice a nabídl mi tam na výběr několik bytů. Ten, který se mi zamlouval, byl k mání za 96 tisíc dolárků. To bylo tehdy docela hodně na nijak luxusní byt v takové lokalitě. Byly to tři pokoje a dvě koupelny, výhled na město, k moři příliš daleko, bratru tak půlhodinku autem.

Dan, i když určitě býval dobrý obchodník, už dávno nepůsobil nijak přesvědčivě. Makléře spíš uprosil, aby mi udělal příznivější cenu. Ale pomohlo to, Jim nakonec ze soucitu slevil aspoň na kulatých 90 tisíc a to nám s Danem vyhovovalo.

Teprve po nějakém čase, když jsem se s Jimem trochu skamarádil, mi jednou ve slabé chvílce prozradil, že jsem ten byt stejně koupil příliš draze a že jako obchodník rozhodně dobrý nejsem. „To určitě, vím to o sobě a obchodníkem nikdy ani nebudu,“ přiznal jsem.

Věžák, posazený uprostřed malých domků a parků, způsobil ve čtvrti rozruch. Žádný bohatší člověk ze střední vrstvy by se tam nestěhoval, ale pro mladé a začínající to bylo dobré startovní bydlení.

Můj soused z pravé strany se jmenoval Carlos. Narodil se na Kubě, ale nebyl na to pyšný a jeho původ připomínalo jen španělské jméno. Dokonce i s rodiči mluvil důsledně jenom anglicky.

Jeho život se točil kolem amerického fotbalu. Mičudu honil ve škole i doma, se stejnou intenzitou jako holky. Byl dost inteligentní, tak se stal na střední škole nejen členem fotbalového týmu, ale velice brzo byl jmenován i hlavním rozehrávačem. To byla velká pocta, protože musel hlasitě dávat taktické povely spoluhráčům.

Vyplatilo se mu, že fotbalu zasvětil svoje mládí. Dostal se na pedagogickou college a úspěšně ji vystudoval. Po graduaci mu škola nabídla místo trenéra fotbalového týmu, což v severní Miami opravdu hodně znamenalo. Americký fotbal a baseball je tady pevnou a důležitou součástí společenského života. Myslím, že se člověk s tím už musí narodit, aby pochopil dopad těch sportů na společenské postavení.

Pořád ještě jsme v 80. letech minulého století. To tady v Americe také znamená, že kokain se šnupe o sto péro. Nebylo to sice legální, ale jeho přítomnosti se nedalo vyhnout.

První, kdo mi podstrčil k vyzkoušení čárku té omamné drogy, byl právě můj soused Carlos,

i když se to nijak neslučovalo s jeho sportovním zanícením a povoláním trenéra.

Byl jsem pořád ještě čerstvý emigrant, neznalý takových věcí z někdejšího domova, tak i když mě spousta věcí udivovala, raději jsem se na nic kolem drog moc neptal. Preferoval jsem být spolehlivým spoluhráčem. Přátelství s Carlosem bylo v tomhle směru přínosem: s ničím si nedělal starosti a tak mě ten jeho klídek mnohokrát nakazil.

„Pojď se podívat na moji ložnici,“ vyzval mě Carlos při jednom setkání u skleničky. Otevřel dveře a ukázal pyšně na svůj trůn. Jinak se to nazvat nedalo. Do postele se vstupovalo po dřevěných schodech, pokrytých měkkým kobercem. Matrace byly skoro u stropu.

„To koukáš, co? Co na to říkáš,“ ptal se pyšně Carlos.

Během měsíce jsem měl v bytě stejný trůn nejen já, ale i soused nalevo na patře, začínající právník Mitchell. Byl tak trochu asketa, ale lákadlu podlehl. V nejvyšším patře domu jsme tak na svých trůnech panovali jako tři králové.

Byli jsme každý z hodně jiného těsta, ale kámoši se z nás i tak stali docela brzy. Vůbec v celém tom novém domě panovala nálada a atmosféra,

ne nepodobná studentské koleji. Vzpomínám si, jak jsem při studiích medicíny v Praze tiše záviděl přespolním spolužákům jejich svobodu, i když díky veliké toleranci mých zlatých rodičů jsem si během studentského života na nic nemohl stěžovat. Nikdy jsem na vlastní kůži prostředí koleje nezažil, o to víc jsem teď byl spokojený.

Mitchell pracoval v prominentní advokátní kanceláři v downtown Miami, jeho cílem ale byl Washington. Nějaký jeho známý, dobře zavedený i v nejvyšších politických kruzích, mu poradil, aby si rozšířil právnickou kvalifikaci a získal doktorát z mezinárodního práva, tak Mitchell kromě působení v advokacii ještě dálkově studoval. Našich chodbových mejdanů se proto účastnil spíš jen sporadicky. Jeho spirit však byl s námi dvěma a tak jsme občas pozvedali skleničku k přípitku směrem k Mitchellovým dvěřím.

Noví zaměstnavatelé v North Miami General Hospital mi dali plat, o jakém se mi dřív sotva jen zdálo. Mohl jsem tím pádem vyměnit staré autíčko příznačné značky Oldsmobile za nového saaba. Nejsem žádný automechanik, ale když jsem s benzínem musel pokaždé dokupovat také olej, došlo mi, že auto dosloužilo.